

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **A. B.**, zastoupen JUDr. Evou Macourkovou, advokátkou se sídlem Kostelní 7, Beroun, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2007, č. j. OAM-30/VL-10-K02-2007, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2008, č. j. 29 Az 55/2007 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna soudem ustanovené advokátky JUDr. Evy Macourkové **s e u r č u j e** částkou 4800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 8. 2007, č. j. OAM-30/VL-10-K02-2007. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl žalobci k jeho žádosti udělen azyl podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

Proti správnímu rozhodnutí žalovaného podal žalobce prostřednictvím advokáta v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, v níž pouze uvedl, že napadá všechny výroky rozhodnutí v celých rozsazích, že žalovaný porušil své povinnosti vyplývající z právních předpisů a nebyla respektována jeho práva zakotvená v právním řádu České republiky. Dále namítl nekonkrétní a obecně formulované procesní vady provedeného správního řízení a nedostatky napadeného správního rozhodnutí. Pro

podrobné doplnění odůvodnění žalobních bodů a důkazních návrhů požádal žalobce krajský soud o lhůtu 30 dní.

Krajský soud dospěl k závěru, že podání žalobce ze dne 31. 8. 2007 obsahuje pouze obecné náležitosti bez odůvodnění a vyličení rozhodných skutečností, neobsahuje žádný konkrétní žalobní bod a není tedy způsobilé k projednání věci samé. Usnesením ze dne 12. 12. 2007 proto krajský soud vyzval zástupce žalobce k odstranění a upřesnění žaloby ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto usnesení, a to aby v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 písm. d), e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doplnil žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné a nicotné a pokud má důkazy k prokázání svých tvrzení, aby je označil. Zároveň byl žalobce krajským soudem poučen o možném odmítnutí žaloby v případě jejího nedoplnění ve stanovené lhůtě.

Na uvedenou výzvu (doručenou dne 7. 1. 2008) zástupce žalobce reagoval přípisem, v němž opětovně požádal o prodloužení lhůty pro doplnění žaloby do 15. 2. 2008 s odůvodněním, že žalobce v současné době jedná o úpravě svého pobytu na území ČR jiným způsobem než prostřednictvím mezinárodní ochrany. Následující výzvou krajského soudu ze dne 7. 3. 2008 (doručenou dne 25. 3. 2008) byl zástupce žalobce vyzván, aby předmětnou žalobu doplnil ve lhůtě dalších 10 dní, když dobu od podání žádosti o prodloužení lhůty ze dne 23. 1. 2008 považuje soud za dostatečnou. Doplnění žaloby však krajský soud neobdržel ani v této posledně stanovené lhůtě. Neboť žaloba podaná žalobcem nebyla doplněna, krajský soud ji v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnul.

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Stěžovatel především namítl, že vady žaloby neodstranil na výzvu soudu, protože mu jeho právní zástupce vypověděl plnou moc a stěžovatel sám nemá dostatečné znalosti. Stěžovatel je přesvědčen, že jsou v jeho případě dány důvody k udělení azylu podle § 12 příp. § 14 zákona o azylu a navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Zároveň stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o

kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Zákonností postupu krajského soudu, odmítl-li žalobcovo podání, jestliže žaloba neobsahovala zákonem požadované náležitosti a žalobce vzdor výzvě a poučení soudu vytykané vady podání neodstranil, a v řízení nebylo možno pro tento nedostatek řízení pokračovat, se Nejvyšší správní soud již zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 4 Ads 37/2004 – 42, publikovaným pod č. 1138/2007 Sb. NSS či v rozsudku ze dne 22. 12. 2003, č. j. 7 Azs 53/2003 – 66, publikovaným pod č. 759/2006 Sb. NSS. Z konstantní judikatury tak plyne, že pokud účastník řízení nedoplnil své podání ve lhůtě stanovené soudem k tomuto doplnění ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 věta první s. ř. s., v takovém případě brání pokračování v řízení skutečnost, že nedostatek nebyl odstraněn řádně a včas a soud dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. řízení o podání účastníka odmítne. S otázkou náležitého vymezení žalobních bodů se pak Nejvyšší správní soud dostatečně vypořádal v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném pod č. 113/2004 Sb. NSS, dále lze uvést například rozsudek ze dne 27. 10. 2004 č. j. 4 Azs 149/2004 – 52, publikovaný pod č. 488/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 23. 4. 2004 č. j. 7 Azs 41/2004 – 50, dostupný na www.nssoud.cz. Jen na okraj Nejvyšší správní soud ke tvrzení stěžovatele, že mu jeho právní zástupce vypověděl plnou moc a on sám nemá dostatečné znalosti, poznamenává, že stěžovateli nic nebránilo v tom, aby požádal krajský soud o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě, jímž může být i advokát, ve smyslu ustanovení § 35 odst. 8 věta první s. ř. s. Z obsahu spisového materiálu, zejména z opakovaných žádostí zástupce stěžovatele o prodloužení lhůty k doplnění žaloby, však vyplývá trvajících zastoupení stěžovatele advokátem nejméně do dne 23. 1. 2008.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek *ex lege*.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena soudem zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátce částkou 4200 Kč dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s

klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 7. 2008. Soud advokátce dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupkyni stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu